

KÁNTOR KATA

KAJLA



DUDÁS GYŐZŐ
RAJZAIVAL



KÁNTOR KATA

KAJLA



DUDÁS GYÖZŐ
RAJZAIVAL

1. fejezet



Nózi az Illaberek tisztását körbeölelő sűrű erdőt fürkészte. Unatkozott. Elzával, a golden retrieverrel, és Dokival, a basset hounddal már unásig játszottak, kergetőztek. Már megbeszéltek minden témát és nyomozást. Ilyenkor csak egyvalami segített: egy felfedezőút az erdőn át.

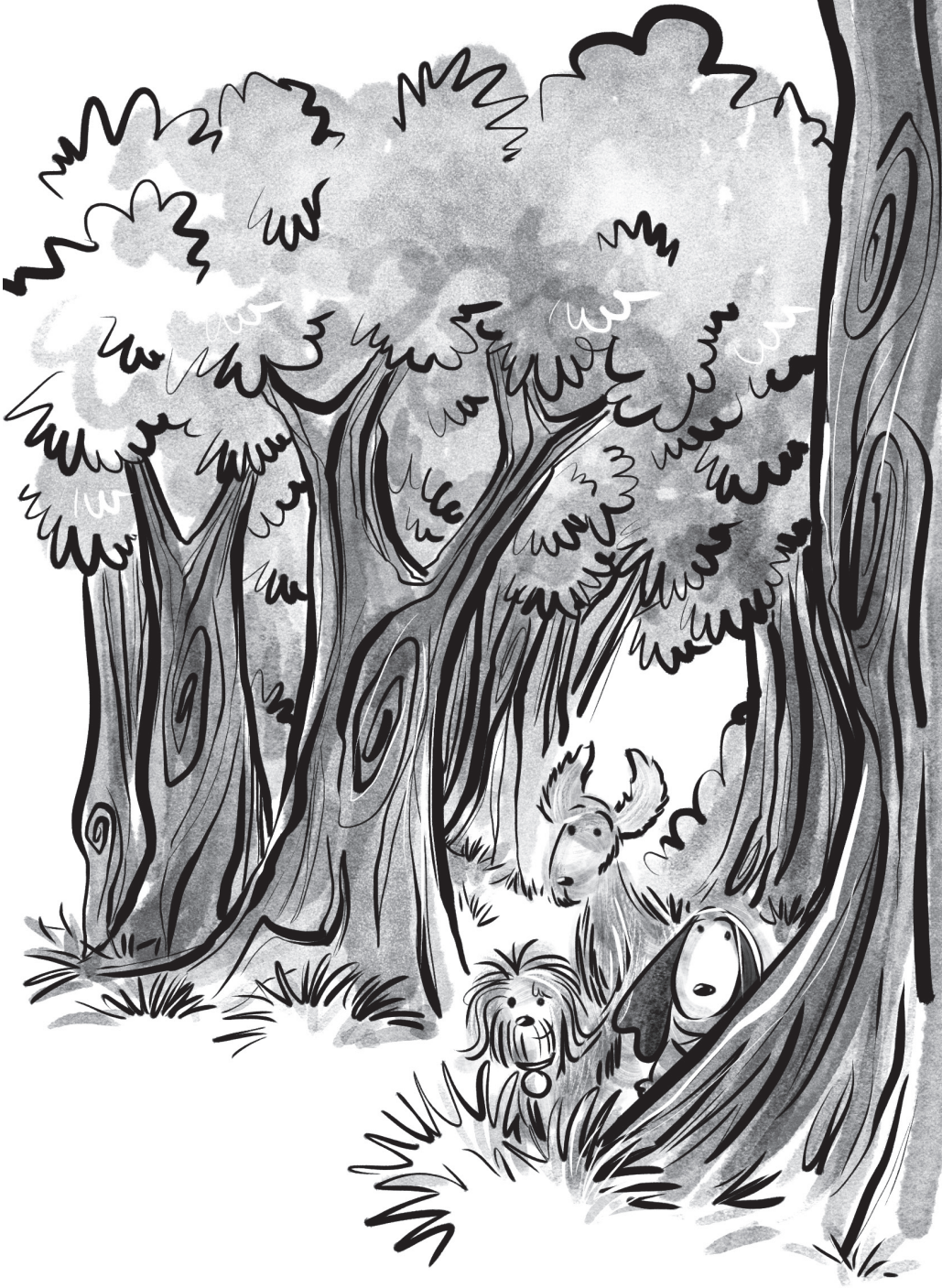
Pillanatokon belül a fák közt kutyaoltak a rég elfeledett körszínház felé. A korábban kitaposott ösvényen azóta kisarjadt a gyom. Átszőtték a vadul burjánzó bokrok, melyek apró tüskéikkel és horogszerű kapaszkodóikkal minduntalan a

kutyusok szőrébe akaszkodtak. Mintha csak meg akarták volna akadályozni, hogy beljebb menjenek.

A csapat ezúttal nem állt meg a körszínháznál, hanem tovább baktattak az erdő belsejébe. Nózi kalandot szimatolt, ami nem is váratott sokáig magára.

Elza és Doki hirtelen megtorpant. Egy méretes fa előtt álltak, amit derékig behálózott a borostyán. Mintha csak mindketten szobrokká váltak volna, mozdulatlanul, tátott szájjal bámultak előre. Nózi csak a bozót és a sűrű aljnövényzet ág-bogait láthatta, hiszen azok jóval a feje fölé magasodtak. Általában nem zavarta alacsony termete, ami a rendőri szolgálatban sokszor éppen az előnyére vált. Így könnyedén bejuthatott olyan helyekre is, ahová a kollégái, a német juhászkutyák sohasem. Most viszont nagyon bosszantotta, hogy nem lát semmit.

– Miért álltatok meg? – topogott idegesen. – Mit láttok?



Elza megrázta a fejét.

– Ne menj tovább! Hatalmas – nyögte ki végül.

– Micsoda? Mi hatalmas?

– Egy kutya... egy kutya fekszik a bozótban –
suttogott Doki. – Teljesen mozdulatlan, mintha...

Doki szava elakadt.

– Mintha mi? – türelmetlenkedett Nózi.

– Mintha már nem élne – fejezte be a mondatot
halkan Elza. – Furcsán kilóg a nyelve.

Nózi tett egy lépést előre, de aztán megállt. Több
információra volt szüksége.

– És még? Mit látsz még?

– Fekete – nyelt egy nagyot Elza.

– Fekete, fekete! Tőlem aztán hupilila is lehet.

– Nem ez a lényeg. Az a lényeg, hogy mozog-e,
van-e rajta látható sérülés, és hogy láttok-e
nyakörvet a nyakán – oktatta ki barátját, mire Elza
láthatóan megsértődött.

– Nem mozog – vágta rá durcásan. – A többi pedig nézd meg magad, ha annyira jó rendőrkutya vagy – tette hozzá, majd elfordult a fától, és sértődötten leült.

– Jól van, bocs – vetette oda Nózi egy kicsit közömbösebben, mint amit Elza megérdemelt volna. Hiába, a bocsánatkérés nem tartozott az erősségei közé. – Ne vitatkozzunk, hanem menjünk



közelebb, hogy én is láthassam. Ha nem mozog, az azt jelenti, hogy egyelőre nem veszélyes.

– És ha csak alszik? – vetette fel Doki.

– Nem hinném, hogy csak aludna, mert a lépteink zajára és a szagunkra felébredt volna. Érzitek? – emelte fel a fejét Nózi, beleszimatolva a levegőbe. – A szél éppen a hátunk mögül fúj, felé viszi a szagunkat.

– Igaza van Nózinak, a legegyszerűbb, ha közelebb megyünk, és megnézzük – javasolta Doki is, mire lassú léptekkel elindult előre a kis csapat.

Ezúttal már Nózi ment elől, ő próbált meg utat törni a néhol áthatolhatatlannak tűnő, magas fűben. Apró talpa alatt a vaskosabb szálak még csak meg sem hajoltak. Bezzeg azon a területen, ahová kijutott, megadóan borult a földre minden egyes fűszál. Csak nagy súly nyomhatta le korábban.

Nózinak nem maradt túl sok ideje, hogy ezen gondolkodjon. Mikor meglátta a kutyát, szinte

földbe gyökerezett a lába. A hatalmas test fekve is úgy magasodott fölé, mint egy hegyomlás. Nózi sokáig csak bámulta az óriást, majd lábai alig észrevehetően reszketni kezdtek a félelemtől. Azonnal észrevette a kutya nyakán a nyakörvet, ami arra utalt, hogy van gazdája.

Ahogy nézte az állat gigantikus fejét és pofáját, izmos lábát és hatalmas, széles mellkasát, arra gondolt, hogy ez az állat könnyedén széttéphetne akár egy embert is. A mozdulatlanul fekvő kutya azonban most nem látszott veszélyesnek, sőt egyenesen úgy tűnt, hogy ő szorul segítségre. Az a széles és félelmetes mellkas ugyanis nem emelkedett fel és alá a lélegzés ütemére.

– Szerintem már nem él – jelentette ki Nózi a barátaihoz fordulva. Igyekezett kordában tartani még mindig reszkető izmait, leginkább azért, hogy barátai előtt ne tűnjön gyávának. – Nem lélegzik, és nagyon sok vért veszíthetett – folytatta a

helyzetelemzést. – Nézzétek csak, milyen nagy seb
tátong a fején!

– Sok esetben szemmel alig lehet megállapítani,
hogyan lélegzik-e még valaki, vagy sem – vetette
közbe Doki.

– Mesélj – biccentett Nózi, fél szemét a
magatehetetlen kutyán tartva –, talán erről is
olvasott neked a gazdád?

– Hát pont erről ne olvasott volna? – húzta ki
magát büszkén Doki.

Elza meghatódva nézett bús szemű barátjára.

– Milyen büszke lenne rád a Tudós! – szólt
szelíden.

– Mit javasolsz? Mit tegyünk? – tért a tárgyra
Nózi.

– Lehet, hogy nagyon gyenge a légzés, ezért
nem lehet látni. Ha egészen közel hajolnánk a
szájához és az orrához, akkor nagyobb biztonsággal
kijelenthetnénk, hogy lélegzik-e, vagy sem.

Ha pedig valamelyikünk a mellkasára tenné a fülét, akkor azt is hallhatná, hogy dobog-e a szíve. Ez lenne a legkézenfekvőbb bizonyíték arra, hogy életben van.

– Értem, Doki. Akkor tehát valamelyikünknek le kellene ellenőrizni a légzést és a szívdobogást – summázta Nózi, majd hátat fordítva a hegyomlásnak barátaira nézett. – Van önként jelentkező? – kérdezte olyan hangsúllyal, mintha máris egy rögtönzött kis nyomozócsoporthoz beszélne.

Lelkes tekintetek helyett azonban lehajtott fejeket és lesütött szemeket látott. Egy kutyavakkantásnyi habozás után Nózi megszólalt:

– Nos, akkor majd magam megyek oda.

A többiek megkönnyebbülten néztek rá.

Nózi lassan, óvatosan a kutya-hegyomlás felé lépett. Szemét folyamatosan az alélt állat pofáján tartva közeledett. Az óriáskutya szája kissé nyitva

volt, látni lehetett méretes nyelvét. Nózinak le sem kellett hajtania a fejét, hogy az orrához és szájához hajoljon.

Saját lélegzetét visszafojtva koncentrált, és próbálta eldönteni, hogy vajon nagyra nőtt fajtársa gyenge leheletét érzi-e, vagy csak a friss, szeptemberi szellő fuvallata téveszti meg az érzékeit. Csalódott arckifejezéssel a többiek felé pillantott, mielőtt elindult a mellkasa felé. Nem ugorta át, inkább komótosan megkerülte a tehetetlenül heverő gigászi tappancsokat, majd amikor a széles mellkasához ért, fülét szorosan a bordákhoz nyomta.

Pontosan ekkor pattant fel az óriáskutya szemhéja.

2. fejezet



A kutya sárga, vérekes szemével egyenesen Dokira és Elzára nézett.

A két kutya egyszerre olyan visításba és nyüszítésbe kezdett, hogy Nózi az ijedtségtől szinte lebénult. Aztán örült menekülésbe fogtak mindannyian, vágattak keresztül a tüskés bozóton, szúrós csipkebogyóbokrokon, csalánon, köszmétén és lapuleveleken, egészen az Illaberek biztonságot jelentő tisztásáig.

– Mi történt? – lihegett Nózi, aki semmit sem látott az ijesztő jelenetből, csak a többiek riadalma miatt menekült.

– A kutya él. Kinyitotta a szemét – mondta Elza,
majd beleborzongott a saját szavaiba.

– Furcsa – gondolkodott el Nózi. – Még azt sem
tudtam megállapítani, hogy lélegzik-e. Igaz, hogy a
szívverésre már nem volt időm, mert elrohantunk.

– Mitévők legyünk? – siránkozott Elza. Egész
testében reszketett. – Akár ránk is támadhat!



Nózi a fejét ingatta.

– Egyelőre nekem úgy tűnik, hogy nem akar ő semmi mást, csak életben maradni. Nagyon súlyosnak láttam az állapotát. – Nózi töprengve fordult az erdő felé. – Ha a szemét már ki tudta nyitni, talán szóra is tudjuk bírni. Menjünk vissza mindannyian, és nézzük meg újra! – javasolta.

Rövid habozás után Elza és Doki ráálltak a dologra, és elindultak, hogy újra megkeressék az ájult kutyát. Csendben haladtak, mintha ünnepélyes szertartásra tartanának. A kutya ugyanott feküdt. Szája kissé nyitva, szeme lehunyva, éppen ahogy rátaláltak. Nózi kérdően nézett a többiekre.

– Hidd el, hogy az előbb kinyitotta a szemét – mondta Elza.

– Honnan tudtad, hogy ezt akartam kérdezni? – kérdezte Nózi egy kicsit fellengzősen, de Elza nem vette fel a kesztyűt. Mosolyogva válaszolt:

– Ennyi idő után? A gondolataidat is kitalálom.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Menjünk közelebb! Újra megkísérlem meghallgatni a szívverését – mondta Nózi, ám néhány lépés után a lábai hirtelen megmakacsolták magukat. Szinte a földbe gyökereztek. A kutya ugyanis egyszer csak alig hallhatóan, de morogni kezdett.

Nóziéknak minden lélekjelenlétükre szükségük volt, hogy ne rohanjanak el megint. Egymásra pillantottak, majd újra a kutyára. A morgás kissé hangosabb lett, de a gigászi állat feje meg sem mozdult.

Nózinak ekkor valami szöveget ütött a fejébe: hátha csak mondani akar valamit! Összeszedte minden bátorságát, és egyenesen odament a kutya szájához. Doki és Elza megkövülten nézték őt. És ekkor újra felhangzott a morgás, és egészen közélről értelmet nyert. A kutya szája alig láthatóan mozogni kezdett, mikor Nózi fülébe suttogetta: